

ΤΑ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΑ ἢ ἀναστατώσει καὶ τὰ γεροντοκόμια ἐν συγκινήσει - αὐτὴ εἶνε μὲ δύο λέξεις σήμερον ἡ ψυχολογικὴ κατάσταση τῶν ἀγόνων ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ Κυβέρνησις ἐπιμένει καλὰ καὶ σώνει νὰ φρολογῇ ὄλους τοὺς ἀγόνους, καθήκοντες δὲ ἦν καὶ τὰ σχετικῶν τομοσχεδίων. Ἐν ἀρχῇ μάλιστα ἐπεκράτησαν ἀριστεράται διαθέσεις ἐναντίον τῶν ἀγόνων καὶ εἶλε προστάθῃ νὰ ἐπιβληθῆ φόρος 50 ο) ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος κάθε ἀγόνου. Κατόπιν ὅμως τὸ ποσοστὸν ὑπερβιάσθη εἰς 10 ο) ἐπὶ τοῦ καθαροῦ κέρους. Ὁ φόρος θὰ ἐπιβληθῆ ἐπὶ παντός ἀγόνου ἀνεστρατήτως φύλου, χήρου ἢ χήρας, ζωτοχήρου ἢ ζωτοχήρας, καὶ ἱερέως ἀκόμη, ὑπερῶνος τὸ 30ὸν εἰς τὴν ἡλικίαν του. Ὑπάρχει πιθανότης μόνον νὰ ἐξαλειφθῇ τὴς φορολογίας ἂν χήραι τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων καὶ νὰ ἐκπίπτει ποσοστὸν τὴν ἐκ τοῦ φόρου διὰ τοὺς ἀγόνους τοὺς ἔχοντες τέκνα νομίμως ἀνεγνωρισμένα. Ὅλοι καὶ ὄλοι οἱ ἀλλοιῶται, οἱ ὑπὲρ τὰ 30 γεγονότες, θὰ φορολογουῖνται, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ζευγῶν, πού συζῶν ἀνεπίσημο γάμον. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προστεθῆ ποτὶν διελαν διαμαρτυριῶν ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ.

Κάποιον δειλιτό, τὴν ὄραν πού οἱ πρῶται σκιαὶ τῶν λαῶ φώτοις ἀρχίζουσιν νὰ σὴσ περιβίλλουν, καθὸς κἀποτε τὸν συνήθισμένον περιπατὸν σὴς ἢ βόσκουθε ἀκόμη εἰς τὸ γραφεῖον, αἰσθάνουθε ἐξάφνα μίαν μελαγχολίαν νὰ πλημμυρῆ τὰ στήθη σας. Μὴν τρομάξετε. Δὲν εἶνε τίποτε σοβαρὸν. Ἀπλῶς ἡ καρδιά σας ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται μίαν ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν πρὸς τὸν ἔρωτα. Σὰς στενοχωρεῖ φοβερὰ ἡ μόνοςίς σας καὶ πρῆται νὰ σπεύσετε, κυρίε μου, εἰς ἀνομήτηρον μιτρῆσας (ὄμο τὴν τρέχουσαν σημασίαν τῆς λέξεως) -δηλαδή μιάς γυναικὸς ὑπάρουσιν, ἡ ὁποία θὰ προσφερῇ εὐγενὸς νὰ θεραπεύσῃ τὴν μελαγχολίαν σας.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΜΑΡΟΥΣΣΑΣ

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προστεθῆ ποτὶν διελαν διαμαρτυριῶν ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προστεθῆ ποτὶν διελαν διαμαρτυριῶν ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ.

Κάποιον δειλιτό, τὴν ὄραν πού οἱ πρῶται σκιαὶ τῶν λαῶ φώτοις ἀρχίζουσιν νὰ σὴσ περιβίλλουν, καθὸς κἀποτε τὸν συνήθισμένον περιπατὸν σὴς ἢ βόσκουθε ἀκόμη εἰς τὸ γραφεῖον, αἰσθάνουθε ἐξάφνα μίαν μελαγχολίαν νὰ πλημμυρῆ τὰ στήθη σας. Μὴν τρομάξετε. Δὲν εἶνε τίποτε σοβαρὸν. Ἀπλῶς ἡ καρδιά σας ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται μίαν ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν πρὸς τὸν ἔρωτα. Σὰς στενοχωρεῖ φοβερὰ ἡ μόνοςίς σας καὶ πρῆται νὰ σπεύσετε, κυρίε μου, εἰς ἀνομήτηρον μιτρῆσας (ὄμο τὴν τρέχουσαν σημασίαν τῆς λέξεως) -δηλαδή μιάς γυναικὸς ὑπάρουσιν, ἡ ὁποία θὰ προσφερῇ εὐγενὸς νὰ θεραπεύσῃ τὴν μελαγχολίαν σας.

Ὁ Μοίτης ἀπεινοῦμενος πρὸς ἡλικιωμένην κυρίαν, ἡ ὁποία καθύστη ἀπὸ μιάς ὄρας εἰς δύο καναπέ τοῦ γραφείου του καὶ ἀρχίζει πλέον νὰ ἀνησυχῇ. -Μὴ κινῆσαι μου, γιὰτὶ κάνετε ἐτοί ἀφοῦ σὰς λέω πὼς σὰς βρῆκα μὰ ὑπερῆρα. Κα Ντούρη. -Νὰ τὸ δῶ καὶ νὰ μὴ τὸ πιστέω! Ἔχω τάξει κερὶ ξεῦρετε! Νὰ ἴσῃσάσῃ πὰ τὸ κεφάλι μου, θεέ μου! Μοίτης. -Μὴν ἀνησυχῆτε, μὴν ἐδῆλωςος καθ' ὁρηματικὸς εἰς δὲν θὰ ἐλθῶ πρὶν ἀπὸ τὸς 11 καὶ ξεῦρετε εἰς ἐγγέλαις σὶ ἀντιβῶσῃ τῆς. Κα Ντούρη. -Τὶ λέτε θὰ ἐλθῆσῃ νὰ ἐλθῇ; Μοίτης. -Θὰ ἐλθῶ! Ὅτι ἐλθῶ. Γίγισ ἐλπα τόσα καλά γιὰ σὰς, ὅς ἔρα τῆς εἶδετε καὶ τῆς φωτογραφία σας καὶ φαίνεται οἱ εἰς τῆς ἀρέσαστε... Κα Ντούρη. -Εὐτυχίσι! Μοίτης (ἐξάφνα). -Ἄ, ἀλήθεια, ἐφῆρατε τὰ πιστοποιητικὰ σας; Κα Ντούρη. Τὰ ἔφαρα, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε τρία ῥοιακα καὶ δὲν μπορῶ νὰ πῶ οἱ εἶνε καὶ ἐνδυνώσῃ.

Ὁμοσχεδίων ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προστεθῆ ποτὶν διελαν διαμαρτυριῶν ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ.

Κάποιον δειλιτό, τὴν ὄραν πού οἱ πρῶται σκιαὶ τῶν λαῶ φώτοις ἀρχίζουσιν νὰ σὴσ περιβίλλουν, καθὸς κἀποτε τὸν συνήθισμένον περιπατὸν σὴς ἢ βόσκουθε ἀκόμη εἰς τὸ γραφεῖον, αἰσθάνουθε ἐξάφνα μίαν μελαγχολίαν νὰ πλημμυρῆ τὰ στήθη σας. Μὴν τρομάξετε. Δὲν εἶνε τίποτε σοβαρὸν. Ἀπλῶς ἡ καρδιά σας ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται μίαν ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν πρὸς τὸν ἔρωτα. Σὰς στενοχωρεῖ φοβερὰ ἡ μόνοςίς σας καὶ πρῆται νὰ σπεύσετε, κυρίε μου, εἰς ἀνομήτηρον μιτρῆσας (ὄμο τὴν τρέχουσαν σημασίαν τῆς λέξεως) -δηλαδή μιάς γυναικὸς ὑπάρουσιν, ἡ ὁποία θὰ προσφερῇ εὐγενὸς νὰ θεραπεύσῃ τὴν μελαγχολίαν σας.

Ὁμοσχεδίων ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προστεθῆ ποτὶν διελαν διαμαρτυριῶν ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ.

Ὁμοσχεδίων ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προστεθῆ ποτὶν διελαν διαμαρτυριῶν ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ.

Ὁμοσχεδίων ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προστεθῆ ποτὶν διελαν διαμαρτυριῶν ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ.

Ὁμοσχεδίων ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προστεθῆ ποτὶν διελαν διαμαρτυριῶν ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ.

Περίεργον ὅμως! Δὲν ἐπιγάνει μ' τὴν παγινώδη ἐκείνην δι' ἵδερσιν, μὲ τὸ εἰρωνικὸν καὶ φιλοκαίμιον ἐκείνου ἴφρος, τὸ ὅποιον ἐσυνήθηξε νὰ προσλαμβάνῃ ἀπάναν τὸν νέον, οἱ ὅτιοι τῆς ἔκαμαν ἡ ἐπεδίωκαν νὰ τὴν κούρατες, τῶν νέων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἠγεροποιῶν τὸσον νὰ περῶσῃ. νὰ κοροῦσῆν, νὰ πικρῶν καὶ νὰ ξεκαρδιῆται ἀπὸ τὰ γέλοια, ὅταν ἐκείνοι ἀπεπειρώτο νὰ τῆς; «Ποιήσουν» αἰσθηματολογίος σοβαράς. Θὰ ἐνόμίζε κανεὶς οἱ δὲν τῆς ἔκανε καρδιά ν' ἀποκόρη κανένα, ὅσον θρασὺς καὶ ἂν ἦτο, ἀλλ' ἀπελάμβανεν ἐξαιρητικὰ νὰ πείθῃ μαζὶ του, νὰ τὸν ἀφήνῃ νὰ ἐπιπείθῃ, νὰ τὸν τυραννῇ, καὶ ὅταν πλὴ ἔκοι ῥαζόταν ἀπ' αὐτὸν, νὰ ἐπιτρέπῃ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν του ἄλλος. Μία τὸν κυριώτερον ἐκδηλώσει τῆς γυναικεῖας φιλαρεσκείας αὐτῆ Κ' ἂν τούτοις ἐκείνο τὸ ἀπόγευμα ἐπιγάνει εἰς τὸ ραντεβῷ τῆς κάποιος σοβαρότερα καὶ σκεπτικότερα τοῦ σνηθούς. Κάτι τὴν ἀπησῶλε. Καὶ τὸ κατὶ αὐτὸ ἦτο, μετὰ ἐκείνα τὰ ὁποία τῆς εἶλεν εἰπῆ ἡ Μάισικα περὶ τῆς οικονομικῆς τῶν καταστάσεως, περὶ τῆς μεταλλαγῆς τῆς κοινωνικῆς τῶν θέσεως, ἦτο μίαν ἀκατανίκητος περιεργίαν, μίαν ἀγωνία σχεδόν, νὰ ἴδῃ πὼς θὰ τὴν ὑπεδέξῃ ὁ Τζῶν. Θὰ τὴν ὑπεδέχτο εὐγενικά καὶ ὑποχρεωτικὰ ὅπως πρῶτα, ἡ θὰ ἐδείχνητο ψυχρὸς, θὰ τὴν ἔκτρατε εἰς ἀπόστασιν, θὰ τῆς εἶδε τέλος νὰ ἐνοιῆσῃ οἱ δὲν εἶνε διατεθειμένος νὰ εἴσῃ σέβην μὲ τὴν κόρην ἐνὸς πατρῶος πλῆρον, ἐνὸς ἕπεσπεμοῦ; Ἡ μήπως οἰά νὰ μὴν ὑποβληθῆ εἰς αὐτὴν τὴν ἐνόλησιν θὰ ἐπροτιμοῦσεν νὰ τὴν ἀποφύγῃ καὶ νὰ μὴν ἐλθῇ εἰς τὸ ραντεβῷ;

Ὁμοσχεδίων ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προστεθῆ ποτὶν διελαν διαμαρτυριῶν ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ.

Ὁμοσχεδίων ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προστεθῆ ποτὶν διελαν διαμαρτυριῶν ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ.

Ὁμοσχεδίων ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προστεθῆ ποτὶν διελαν διαμαρτυριῶν ἠγεῖρος τὸ νομοσχέδιον τοῦτο μεταξὺ τῶν κόρου τῶν ἀγόνων. Τὸ περίεργον μάλιστα εἶνε οὗτὸ δὲν διαμαρτυροῦνται μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπισημ.

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ἀδελφή Μαρία

André de Régis

Θέλετε να σας αφηγηθώ την πρώτη μου ερωτική περιπέτεια;

Για να είμαι ειλικρινής, πρέπει να ομολογήσω πώς δεν ήμουν ποτέ άνθρωπος των εύκολων ερώτων... Θέλετε ο φόβος, θέλετε ο σεβασμός ή η άτολμία, μ' έκαναν πάντα να θεωρώ την γυναίκα σαν κάτι αθέριο, ιδανικό, ανώτερο από μένα και κατορθώνα να καταπιγώ πάντα κάθε επιθυμία που μ' έπαινε στη θέα της. Κάθε φορά που συναντούσα μία γυναίκα, όταν την άφηνα, εθίζονα με τον ίδιο τον έαυτό μου που είχα χάσει την ευκαιρία να δοκιμάσω την ήδονη, κι όμως τόν ίδιο πάντα συνέβαινε.

Μία φορά ως τόσο είχα τόν θάρρος να καταπιγώ τόν αίσθημα αυτό της δειλίας που με κρατούσε αιχμάλωτο.

Ήμουν 18 χρόνων, μαθητής ακόμη στο λύκειο, κι όλα τα παιδιά ήμαστε έρωτευμένα με την αδελφή Μαρία τού θεραπευτηρίου μας. Ήταν τώσον ευμορφη ή αδελφή Μαρία, τόσον νέα, και δηγογύνη πολλά για τη ζωή της. Ότι ελκεν άγαπήση κάποιον και αφού δεν τόν έπηρε, άφωσιώθηκε στά θεά, διε έπανθούσε για έναν άγαπημένον νεκρόν και χίλια δυο άλλα. Ήμουν κι έγω φυσικά έρωτευμένος μαζί της, αλλά άφωσιώμενος στην μελέτη μου δεν θά έπικροούσα διόλου αν δεν μ' έρωθυόσε μία άρρώστια μου.

Πρωτός δυνατός μ' ανάγκασε να είσαχθώ στο θεραπευτήριον, όπου τέκα ημερόνυχτα έπάλαμνα μεταβλή ζωής και θανάτου. Η αδελφή Μαρία μ' έπεριποιείτο μέ τρυφερότητα και στοργήν, και μέ τις άκούραστες φροντίδες της είχα άρχισε ν' αναλαμβάνω. Αφού την ευφάνθησα άρχεται με τή παραληρημάτα μου, άνελάβα πάλιν τός αίσθησις μου και φαντάζεσθε με ποιαν ευχάριστην άπελάμβανα τόν άπαλό άγγιγμά της, τή γεμάτα συμπάθειαν λόγια της.

Ένα βράδυ, καθώς ήταν σκυμένη άπάνω μου και με ήκραόετο, έδοκίμασα ένα ρίγος να διατρέξή όλο μου τόν σώμα και άκαρήτος έπέλεσα και τή δύο μου χέρια στεφάνι τριγυροσόν λαϊμό της, ψυθυζόντας: «Μητέρα, μητέρα!» και τή χείλη μου, δυφασμένα, φλογιμένα, έξήγησαν λίγη δροσιά στά δικά της.

Η αδελφή Μαρία, που ένόμοσε ότι ένειρευόμουν πράγματι τήν μητέρα μου, μ' άγκάλιασε στοργικά, και για μερικώς σιωπηλές εγυύθηκα τήν ήδονη τών φιλιών της. Δέν ήμπόρεσα να κρατηθώ και της έμοιρούρισα:

«Α, πόσον σάς άγαπά, αδελφή Μαρία!... Κι' έσφιξα πιότερο τή μπράτσα μου στό λαϊμό της. Η φτωχή!.. Έμεινε για μία στιγμή σαν άπολιθημένη κι ύστερα, κατακόκκινη, άπομακρυνθήκη δίχως να πη λέξει. Τής άλλες μέρες που έμεινα στό θεραπευτήριό, μ' έπεριποιείτο μέ τήν ίδια πάντα έπιμέλεια, δέν μου έλεγε όμως λόγια τρυφερά σάν και πρώτα, και τόν βλέμμα της άπέφυνε τόν δικό μου. Κι' όταν πιά ένινα εντέλως καλά κι' έρόκοινο τή βρω από τόν θεραπευτήριον, έπληγα τεινομένους, συντετριμμένους νά τήν άποχαρζέσω» ένιθίριος ένα «γαί'ετε» που μόλις τ' άκούσα, τή μάγουλά της έσφόδρισαν, και βιάσθηκε ν' άπομακρυνθώ. Από τότε δέν τήν ξαναείδα! όμως ποτέ δεν θά ξεχάσω τόν έπισηδιον αυτό, και πάντα, κάθε πού τόν θυμούμαι, διαγκάνω τή χείλη μου από γροσπί, για τήν δοκιμασία εις τήν όποιαν υπέβλα τήν αιθαντική ένκίνη ψυχοῦλα, τήν άφωσιώμένη στόν Πόνω...

Μεταφράσις Vixen

ΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΟΥ

Κρίνω τόν δρόμο σου τή δάκρυα π. ή έχωσα στόν χωριόμν μας - κρίνω ής φτωχόσων κι' όλα μου τή όνειρα σάν πεταλούδες δλόγυρά σου χορόν άσ σφάρασων.

Πιστή ή ψυχή μου σε συνοδεύει και στό ταξίδι σου τόν μακρονδ γλυκά κι' ανάλαφρα θά σε χαϊδέσει σάν άεράκι σιγαληρό.

Τζούλια Καλιέτ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Κοιμήσου, κόρη της καρδιάς μου, ξένιασσε, στην άγκυλιά του μωρογιού Μάν, Σέ γανουλίε τ' ήδηδονή τόν λάλημα κρύφους σκοπούς για σένα τραγουδάει.

Κοιμήσου κόρη της καρδιάς μου, ξένιασσε, κι' όνειρο πλέον ό πόθος μου θά γίνη. Μέσο στό περβόλι τού Μορφέα, άγάπη μου, θά γείνον όλα τή φιλιά μας κορίον.

Μάης 1918

Μάγος Κίλλας

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΤΑΣΩ

(13)

Του Κ. Χατζοπούλου

«Δέν έχω να στοχαζώ τίποτες», μού φώ, αξε και μ' έσοφώσε. «Αν ως αύριο δε στείλεις τόν δαχτυλίδι πίσω, θά της πάω τή δυο παιδιά στην πόρτα της.»

Τίναξε και τή δυο χέρια της με όρμη και σ' άθηκε κοιτάζοντάς με. Έκαμα νά τήν πιώσω. «Φεύγα! Αυτό πού σου πλά μοιανά», ελεπε ξερά, με άμπαξε κ' έφυγε γλήγορα.

Είδα πώς είλα μπέλεξο στή γερά, όσο δέν τόν φανταζόμουν. Μετάνιωσα πού άρρεβονιάσθηκα; Όχι βέβαια. Μα μετάνιωσα για τή περασμένα, νά τήν άμναλία μου νά ξελάσω τόσο τή θέση μου. Και γώ δέν ήξερα πώς θά βγαίνα από τή μεπεδοσία. Πώς να προλάβω τόν κακό πού με φοβέριζε πώς θά μού κάμη ο άγριέμένος διάολος.

Με αυτή τή συλλογή με βοήκη τόν φώ της ήμέρας στο κρεβάτι, με αυτή στό του γυρισό από τούς άρρώστους μου και πηγαινα τόν μεσμέρι σπιτί. Μά ένω φανταζόμουν πώς ή Τάσσο θάχε γυρίση στην ποταμία στόν άνδρα της, νά τήν άντικου κάλι στην αψη της και με κοιτάς με μία ματιά σάν να φουτώσε: Τό στείλεις ή όχι πίσω, καθώς σου π;

Κ' έσοι πολλές μέρες στην άράδα. Η έμπεινα ή έβγαίνα στην πόρτα μου, έσοτε άντικρου και με άγριοκοιτάς. Μία δύο φορές μάλιστα γέλασε τόσο δυνατά σάν πέρασα, πού ό γειτόνοισσε πού καθόντανε μαζί της ξαφνισήκανε και γυρίσαν και κοιτάζανε κι αυτές. Μού ένινα βράσο ή ζωή. Η άγρια ματιά της Τάσσος με κινούσεσσαν παντού, και κάθε φορά πού πηγαινα στην άρρεβονιαστικιά μου, έτρομα μνη τήν ιδώ μπροστά στην πόρτα με τή δυο παιδιά.

Θά πέρασε έντα κανέναν μήνας. Η Τάσσο δέν πηγαινα στόν άνδρα της; πού τή γύρεση, μά καθόντανε με τή παιδιά τής στο χωριό και φοβέριζε στην γειτονιά. Σά μ' έπαίρνε τόν μύτι της, με κοιτάς πώς άγρια, πότε περιγελαστικά. Μία μέρα καθώς έσοτρεβα στό δρόμο στή γωνιά τού σπιτιού μου, τήν είδα πού έβγαίνε καρσί, από τόν φορτίον.

«Ντρέεσαι ε; ντρέεσαι; καλά πού θά μού πές;» μού φώναζε σάν είδε πώς έσκυφα τή ματία και τάχυνα τόν βήμα για να μην άπαντηθώ μαζί της.

Πολλές φορές ένισθα τόσο βαρεμένη τήν ψυχή μου, πού πρόσβασα όλο λυτρομό ν' άκούσω πώς πής ή Τάσσο με τή δυο παιδιά στην άρρεβονιαστικιά μου. Νά τελειώση ή ιστορία αυτή, έλεγα, νά ήνωτάσσω.

Η Τάσσο δέν πής, μά πήγανε σ' άφτιά της τή φοβηρίσματα της Τάσσος. Ένα δελιινό, έκει πού πής να πέρασω καμιά ώρα μαζί της, τή βοήκη κλαμένη.

«Με πήςες στό λαϊμό σου», μού ελεπε ξαναγεμίζοντας δάκρυα τόν μαντίλι της: «δέν έπρεπε νά μού τόν κάμης αυτό, δέν έπρεπε νά μής; στό σπιτί μου πριν νά ξεμπλέξης με τις παλιές σου άγάτες.»

Δέν είχα τί νη άποκριθώ. Νά της έλεγα πώς ήταν όλα ψέματα, θά ντροπιαζόμουννα διπλά. Τής γύρεση συμπάθειο.

«Έχεις όλα τή δικά», της είλα. «Μά ποίος νέος δέν τήν παθαίνει; Ποίος γεννιέται μυαλωμένος;»

Η άρρεβονιαστικιά μου ήταν καλόκαρδη και φρονίμο κορίτσι. Τήν παρηγόρεσα και κατάλαβα πώς μού έριξε δικίο μέγε της.

«Ο κόσμος», ελεπε μοναχά, διακρίζοντας πάντα. «Βουζέσαν τή στώματα τού κόσμου και τόν ντρέπομαι.»

Επιτέλους κάναμε ένα άπόγεμα τή γάμο, σ' ένα ξεκλήσι τού χωριού και φήγαμε ίσια κιόλας με τόν άμάε.

Γυρίσαμε όταν ελεπε μία γιννασιώσιε. Τό σπιτί μας δέχτηκε έτοιμο πιά, καλοφωτισμένο φρεσκοκοσμητισμένο. Μού άνοιγε διπλά ή καρδιά σάν έβλεπα πώς ή γυναίκα μου ήταν ευχαριστημένη άπ' όλα. Και γώ ήμουν ευχαριστημένος από τόν ταξίδι μου και πού πολύ από τήν πατριά μου. Μένο σά βγήκα μία στιγμή με τή γυναίκα μου έξω στό μαλακόνι, πού άνοιξα με τή νέα διαίρεση τού σπιτιού, φοβήθηκα μήν ούτε ή Τάσσο άποκαρσί καμάτρελαμάρα. Μά σάτε βγήκε δλότελα. Σά με είδε ύστερα πού έβγαίνα έξω, μού γυρίσε τις πλάτες μόνο.

Η μάνα μου μού έλεπε τόν ένα και τόν άλλο για τις δουλειές έξω στό χτήματα. Μά μούδωσε και τό χαμπέρι πώς ο Νικολούλας άνημυζώε. Τήν άλλη μέρα πήγα και τόν βοήκη πεσμένον ελες άτάεση κρυολόγημα μέσα σό αϊλάκι πούπεσε κ' ύστερα τόν βοήκη άδύνατο και τόν ριχτήνον άπ' περσότη της ποταμιάς. Πήγαίνα και τόν έβλεπα καθεδουό μέρες. Σιγά

ΠΑΛΗΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ

(Απ' τούς καθύμους της Λιμνοθάλασσας)

Κ. Παλαμάς

Μορφή ζήτα γύφτινα, για πιόσω μου τόν χέρι πές μου κι' ήμπε τή μοίρα μου, κανείς δέν μής κοιτάζει, μού τρώει γαγκίνε τήν καρδιά και τόν κορμί μαράε, κι' ό λογισμός μου τί ποτώ, τί τρέμω, δέν τόν ξερίε. Σπύτο, σάν άγρια μονοικί, γροικώ τόν λάλημα σου, κι' έντε γρητύερα ή όνη σου, δόξέετρα εν' ή μαιώσωσν κι' έντιμ πρωτόσης ντροπαλός, ιογγιάνα καταλήτρα. Πάμε ν' άποτειλώσως μου τής μοίρας τή γραμμήν, στή όρία της γοντής έλης, πού κάνει τή μοίρα, σ' όλα τή ταίρια, σάν κι' εός κι' ήμ, ε' άφωρομένη.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΧΕΙΝΩΝΑΣ

François Coppée

Πόσες φορές τή βράδυ καθισμένος κονά στή φωτιά συλλογίζομαι τή τροχιά πούλάκια μου πεδαίνων από τήν παγωνιά!

Δις Alex.

Ο άνεμος ξεριζώνει τις μικρές τούς φυλλίτες και άστραγα τόν άμοισα πλασματάκια πετούν τρομαγμένα από κλαρι σε κλαρι με μικρά ξεφρονιτά. Τινάζουν τή φτεράκια τούς πού τή βαράει τόν χιόνι και προσπαθούν νά στοιγυθουν πάνω στή πλωμένη τους μ' ή όσο πού τόν άπορο σάρβαν τή σκαπτά έντα-έντα...

Κι' όμως τήν άνοιξή σάν άνδρίσων πάλι όλα τρυγώσθεν δέν βρίσκουμε πού νενά τούς μικρούς σκελετούς τών... μά πώς λοιπόν; Διαλέξουν μέρος κρυφό τή πούλκια για νά πεδαίνων;...

σινά δυνάμωσσε λιγάκι και σηκώθηκε. Μά στό χωριό δέν ήθελε γαρθή. Και τί νάκαμε κιόλας γαρθή; Η Τάσσο ελεγε βρει άλλον στό πόδι τού έναν παλκαρά λόγια τόν εύχόνον.

Τόν μήλο κάτω άπ' τή μηλιά θά πέση τή ίδια τή καλά της γιαγιάς της, ψυθύριε ή γειτονιά. Μά τήν Τάσσο λίγο τή ένουαίε. Ζούσε φανερά στό σπιτί της με τόν άγαπητικό. Μία μέρα πού τόν συνέβγαζε στην πόρτα κ' ένιχε νά είμαι άντικρου, στό μπαλόνι, μού έριξε μία ματιά σά νά μού έλεγε: «λέε, βρήκα τόν καλύτερο λεβέντη!» Τόν λοχία αυτόν τόν γινόρϊα και χαριτωμούμασε στό δρόμο. Ήτανε καλό παιδί: κι' η ψυχοπαίδα μου ελεγε πεί της μάνας μου πώς ή Τάσσο ελεγε στή γειτονιά πώς θά τήν πάρη, άμα χωρίση από τόν Νικολούλα. Δέ γυρεύει άκόμα τόν χωρισμό, γιατί τόν λυπάται πού έντε άρρωστος. Τόν άφήνει νά πεδάνη πρώτα.

Κι' άλληθια, σάν έπιασε ο χειμώνας, ο Νικολούλας ξαναπέσε. Ήθελε δέν ήθελε πιά, έστελα και τόν φορτωάσων στο όλογο και μού τόν φέραν μέσα. Είχα πολλούς φόβους πώς δέ θά ξανασηκωθώ τού ελγαν φλογιστεί και τή δυο πλευρόνια. Ως τόση τή γλύτωσσε και μισοσηκώθηκε σά πόδια του. Μά ούτε μελετούσσε πιά νά ξαναπάη στην ποταμιά.

Χωροφιλάκας θά πάω πιά, μού άπάντησε. «στό χωριό δέν πάω, ντρέπομαι. Στό χωριό δέν πάω πριν τή σκωτώσση.»

Ένωσοσε τή γυναίκα του. Είχε μάθει πώς ζούσε φανερά με τόν λοχία και δέλησε νά σηκωθώ νά πάη νά τή σκωτώσση, μά δέν μύδρεσε νά κατεβή από τόν κρεβάτι.

«Γίε πρώτα καλά κ' ύστερα τή σκωτώσση;» τού ελεπα και γώ.

«Αχ, άς μνη ήταν τή παιδιά, και θά τήν ελεγα σκωτωμένη κιόλα.» μά τί θά γίνοντα τή παιδιά!

Όσον καιρό ήταν άρρωστος, γύρευε και τού φέροντα τή παιδιά. Αν τόξερε ή Τάσσο ή όχι, δέ ρώτησα. Φρόντιζε νά μεπετέσσαι όσο λιγώτερο μπορούσα στην ιστορία αυτή. Κατέβηνα μόνο πρσώ και βράδυ στην κάμαρα τού κατογιού κι' έβλεπα τόν άρρωστο.

Ζυγώνοντες ή άνοιξή, μτρορούσε πιά και περπατούσε.

«Θά πάω χωροφιλάκας» δέν μτροβώ νά κάσσω άλλο δώ' δέ με χωράε ο τόπος, μού ελεπε άξαρνα μία μέρα.

«Νά πά; άπάνω στή βουριά, σά ζεστάνη ο καιρός;» τού ελεπα.

Μά στάθηκα άδύνατο νά τόν καταφέρω, όσα κι αν τού ξαναέπληνα. Άμα μύδρεσε πιά και σκετώσαν κάπως στή πόδια του, έπίμενε και καλά νά φύγη.

(Άκολουθεί)

ΕΡΗΣ ΥΠΟ ΜΑΣΚΑΝ ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ

Η κ. Μαγδαληνή Χρύση πρόστην κ. Ερικίε Βενίση.

Αγαπητή μου 15 Μαρτίον 19.. Έφθασαν έπί τέλους ή ήμέρα... Άίριο θά δευπνήσουμε μαζί στό Παλιό Φάληρο... Τί θά σφυρή μετά τόν γεύμα δέν τόν ξέρω, μά τήν άλληθια... Θά περάσωμε τή βραδιά μας με κανένα ρομαντικό περιπατο στην παραλία, σάν τούς μικρούς μνηστευμένους, ή θά γροσώσο έπί τέλους τήν ήδονη της άπιστίας!... Αν μ' έρωτησής, σου δοκίμομαι ότι δέν ξέρω καλά-καλά τι θέλω... Φυσικά, θά δυσορεσηθώ λίγο αν δέν κρατήση τόν λόγο του, αλλά πάλι, νά σού πώ τήν άλληθια; μολονού θά μού στωιγίσση νά ιδώ πώς μούζεις με όλους τούς άλλους άνδρας, εν τούτοις αισθάνομαι δι δέν θά μπορούσω νά τού κρατίσω και πολλή καλά... Ναι, θά τόν σονγωρούσο πολύ γρήγορα. Έχω όμως τόν προαίσθημα δι τιποτε άπ' όλα αυτά δέν θά σφυρή, γιατί τού τώ έκα αναλάβει τόσες φορές, πώς δέν θά γίνω πού δέν ήμπε τήν άλλθια; μολονού θά μού δέν θά τσολήσση πιά νά μού κάμη τήν παρμηκική πρότασι! Είπ' ή άλληθια πώς ξέρη τις γυναίκες και βήβαια ξέρει τί θά πη γυναίκα άνδρσρας, ένινα πιδανών νά ρανή γινωρός και έξ αίτιας τών δύο μου έρωμένων... τέλος πάντων θά ίδωμε! Αυτό θά ρανή. Η όσως ή άλλος έγω είμαι ενάχρηστημένη πού θά περάσο όλη μου τή βραδιά μαζί τού και σου όποσμομα πώς θά σου άναγγέλω ήμέσως τή διατρέξηθια και τηλεγραφικός μάλιστα. Τόν γού σου λοιπόν, αν σου τηλεγραφώσσω «Υπόθεσις έληξεν, νά καταλήξωσθε ήμεσος δι ή φίλη σου έχει έρωστην έν' άλλην τήν σσημασιαν της λέξωσς.»

Σε φίλο, άγαπητή μου

Μαγδαλίνα

Υ. Γ. Άλήθια τί υποκάμωσ με συμβολέουσ νά φορέσο; Άπό κείνα τή κρεμ ποτζή ή από τή έλλα τή κοντά πού έντε ήλο με δαλκωνή δαντέλας; Άπάντησε μου ήγκαριός, θά με ύποκρέωσθ...

X

Η κ. Ερικί Βενίση πρόστην κ. Μαγδαληνή Χρύση.

Αγαπημένη μου Μαγδαλίνα 15 Μαρτίον 19.. Νά φροξής ένα από τή υποκάμωσ σου με τις βαλαινόν δαντέλλες, έντε πολύ ενμορφα και σου έναν φορέα... Θά οι σμυβολέουα μάλιστα νά περάσής και με κορδέλλα τρού-τρού ρός πολύ άνοικη. Νά βάλη άπορες κάλτσες, μνη ξεχάρεις δέ κι' ένα πολύ λεπτό άορομα, λίγο τέρφι ή πολύ-πολύ λίγη βιολέτα.

Προσώρ; Μη φαντάζεσαι πώς ή σκήνις διε έντε δυο έρωμένοι, θά έμποδίσση τόν Κώστα να ελες επιθυμεί. Πόσο λίγο ξέρησ από άνδρες και μνήν! Νομίζεις δι έντε καλλίτεροι από μās; Τόν ίδιο μ' αϊτού όρόττων τόν άπρωρομένου καρσό, κι' ένθονοαίζοντα από τή έμπόδια. Γ' αυτό ή ίδια σου, νά τού πής πώς έντε δυο έρωμένοι, ήταν πολύ ενιυνημένη, γιατί, αφού δέν άπεκώρησ άμώσος, θά πη ότι τόν έχει βάλει ποειοα νά βρή νικητής. Άμα κατορθώσ νά οι κάμη ν' άφήσος δύο δυο (άνταρκτως) έρωμένους σου θά έντε άκόμη πιο ήκαροποιήμενος, παρα αν ελες νικήσε μοναχά τόν άνδρα σου. Έπισή καλά έκαμες και έντροπώσε, παρα τήν άζίαν του, τόν άνδρα σου εις τή ματία του Κώστα. Δέν πρέπει ποτε νά ξέρησ ο έρωμένος πώς έντε άνώτερος τού σούγιον της έρωμένης του, διότι τόν παίρνε επάνω του. Και έντε τού ύπ' όριε σου αυτό, ποτε δέν πρέπει νά νωίσησ ο άνδρας διε μής δίνε περισοότερα άπ' ότι τού δίνουμαι...

Λοιπόν, ός σήμερα έφρόνησε λαμπρά, τώρα πρόσσε και εις τόν μέλλον νά έκαλουνήσση τήν ίδια τακτική και πού παντός νά μη τού όμολογήςσ ποτε διε οι άνδο έρωμένοι σου εντε φανταστικοί και διε αυτό εντε ο πρώτος. Αυτό βέβαια θά τόν ένθονοαίσε, αφού σ' άγαπά, αλλά με τούς άνδρας δέν πρέπει ποτε κανείς νά έντε ειλικρινής! Νομίζεις πώς εντε πού λογικό από μās; Όπωσδήπουσε άς μνη παραβαζώμασε, γιατί δέν εντε και factum διε θά γίνη έρωμένη τού άνδρο. Ξέρεις διε κι' ένω τόν βροικόπο πολύ σμπαθητικό τόν Κώστα... και νά σού πώ τήν άλληθια ένω στή θέσι σου δέν θά ελεγα τήν δύναμη νά τού άνθονοαίμα τόσον καιρός... δέν εντε εν τούτοις άόρημα και νά προσορτίσω... Πάντα ή άρχή ένος βιβλίον εντε ή πιό καλή. Σέ λίγα χρόνια θά σκαπέτασσω ίσοσ διαφροενικά, θά λές πώς σάν ένωτα δέν πρέπει κανείς νά χάνη όποτε δέντερολέπω. Άλλ' έντω. Καιρός εντε νά τεμακώσω ή η φηλαρία μου. Σε φίλω μ' διη τήν καρδιά μου και περιμένο άντιπομονα τήν τηλεγραφική σου για τόν άποτέλεσμα τού ραντεβού σας.

Ερικίεττή

Η άρχή εις τόν βίον φύλλον της «Σφαιρας».

Ο α' τόμος της «Σφαιρας» χαρτόδετος, πωλείται εις τή Γραφεία μας αντί δραχ. 12.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΑ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΓΚΑΦΑΣ

Τρία δόλκιπρα χρόνια είχαν νά ιδωθούν και γι' αυτό δικαιολογημένη ίτηξεν ή εκπληξής τών όταν σσηνητήσαν πού ήμφοον ένα μεσημέρι εις τήν δδον Σταδίου ό δύο παλαιό σμυβαθηαί ο Κώστας και ο Νίκος, ο κι Β' σιλεις της Γκάφας ήτ καλομειο, διά τες άλλεκαλλιήρες γκαίρες πού δεικνύατε.

Τι γίνεσθ, βέ ά ελεξέ Κώστα, χάθηκεσ από τόν κόσμο!.. Καιρός και ξαμίαντα έχω νά σε δώ. Πώς τή περνάς;

Πολύ καλά, άρ' πητέ μου, μεροί.

Στό σπιτί όλο καλά; Η γυναίκα σου;

Καλά κι' αυτή, ευχαριστώ.

Και τής πάς και λουλουδια βέβαιο. Μπράβο σου, είσαι έντασ θανυμάσιος σύζυγοσ...

Μετ' όλίγον οι δύο παλαιό φίλοι άπεμαρεώτων με θεροπότην χειραφιαν. Άλλά τόν άτόγεμα της ίδιας ήμέρας νέα σουνάντησ εις τήν πλατείαν της Όμονοίας.

Μά θά θάρια έντε αυτό! άναφωρει εκπληκτός ο Κώστας. Νά έσομε τρία χρόνια νά ιδωθώμε, και νά συναντωέμεθα τήν ίια ήμέρα δυο φορές!..

Τόν θάρια εντε μεγαλειότερο άπ' ότι πιστεύεις, άπαντί ο Νίκος. Φαντάσσο διε πό πέντε μόλις λεπτόσ σσηνητήσα και τή γυναίκα σου στό Ζάπτειο.

Τή γυναίκα μου! Στό Ζάπτειο! Λάθος θά κάνη, άγαπητέ, γιατί ή γυναίκα μου βγήκε νά πάη στή μαμά της πού κάβεται στή Πατησία. Είσαι βέβαιος; Πώς ήταν αούη;

Βέβαιος, λέει! Βεβαίωτατος — βεβαίοι ο Νίκος, ο όποιος, μη λησμονείτε, διε έπονομαίεται και Βασιλεύς της Γκάφας. Αφού με άνεγομένως, χαριεγρήκαμε κι' ανταλλάξομε και αυτή κάποιον, μόνον πού δέν ξέρηε ποίος θά έντε αυτός.

Συμπέρασμα: Είγθη ε της δευτέρας.

Αι γυναίκες, όσες και οι άνδρες, άρέσκοντα εις τή κομπλημένη έκείνα άκριβός πού δέν τού άξίζον. Γ' αυτό πρέπει νά λέγετε πάντοτε εις τās γυναίκες δι έντε λογικαί και εις τούς άνδρας δι έντε ωραίοι.

Συμπέρασμα: Άποφύγετε πάντοτε τās λογικās γυναίκασ και τούς ωραίου άνδρας, διότι και αί μιν και οι δέ εντε άνυπόφοροι.

Όταν, αφού εκάματε επί πολύ κόρτες εις μιαν γυναίκα, κατορθώνετε επί τέλους νά τήν κατακτήσετε, αού έννενα φοράς επί δέκα θά σās ειπή: «Μη' άγάπια άπ' τήν πρώτη μέρα σου σε είδα.» Μην τήν πιστεύετε όμως, σās τής άνδρας δι έντε ωραίοι.

Συμπέρασμα: Άποφύγετε πάντοτε τās λογικās γυναίκασ και τούς ωραίου άνδρας, διότι και αί μιν και οι δέ εντε άνυπόφοροι.

Όταν μετ' όσον τήν άνδρα, καθώς άποχαιρέτατε τήν ματρόςσαν σας, αυτή, αντί νά σας ειπή: «Όρκίσου μου διε δέν θά μού κάνησ άπιστίε», σās λέγει: «Βάλε και τόν έπανωφορο μου, άγάπη μου, μνη κρώφους», σās βεβαίω με ήλιμν μου, άγαπητέ μου κώρε, διε είσθε χαμνός άνθρώπος. Η τρυφερότης αυτή ή όποια άρχίζει νά διαδέχεται τήν ήλιοντιαν, σημαίνει διε ή ματρόςσα σας έχει κολλήσει σάν βδέλλα.

Συμπέρασμα: Προσπαθήσατε νά τήν ξεφορτώητε κοντ-νε-κόντ, πριν τή πράγματα πάρουν τραγικόσων χαρακτήρα.

Δέν έρωτεύεσθε με πόσην εύκολιαν μία γυναίκα σās δανείζει γαζέτες; Με τήν ίδίαν άκαρσίεσ εύκολιαν με τήν όποιαν ήζει νά τή σās τή έφερε. Ήδέλλορα νά σας είδοποιήσση για νά μνη γίνη καμιά παρεξήγησις...

Η κυρία όμως τού Κώστα έχει ήδη τούς ψύλλους σ' αϊτία και μόλις ο σύζυγος της φθάνει στό σπιτί, ο πρώτος της λόγος εντε: «Δέ μού λές πού εντε τή άνθη πού μού έφωρνε τόν μεσημέρι;»

Ξέρεις, άγάπη μου, βρήκα στό δρόμο τήν αδελφοῦλα μου και της τή δέκα.

Μά καλά, ο φίλος σου ο Νίκος μού τηλεφώνησε τώρα δά πώς σου έπεσαν σε κάτι λάσπες και...

Α, τόν κτήνος! γουλλίζει μέσα του ο Κώστας και βλέπον διε δέν χωρει πλέον δικαίολογια, αναλαμβάνει τήν έπίθεση: — Καλά τή άνθη, μά δέν μού λές τού λόγου σου ποίος εντε αυτός ο κύριος ξάδερφος σου;

Μά τί έπαθες καλέ! Ποίος ξάδερφος μου; Έκείνος πού ήσωνε μαζί στό Ζάπτειο και τόν έσοτήσεσς στό φίλο μου τόν Νίκο.

Α! τόν κτήνος! γουλλίζει με τήν σεράν της ή σύζυγος αντίλαμνονόμενη διε έπρόδοθη.

Έπακολούθουν σσηνη, δαμοί, όλομύλο και τήν επομένην τόν άνδρόγρονον τρέπει στούς δικηγόρους για τόν διαζύγιον. Ο Βασιλεύς της Γκάφας δικαίωσσε διά μίαν άκόμη φοράν τ' όνομα τού.

Ο ΑΠΩΡΑΜΑΤΗΣ

M. ΣΤΗΡΙΟΣ</

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΓΙΟΥΝΤΕΞ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΥΠΝΟΒΑΤΙΔΟΣ

Δεν θα παραπονεθώ διόλου, δεν προφέρω λέξιν, διότι ο έρωσ μου δεν εινε από έκείνου που δεν τους τρομάζουν τα γεγονότα...

πειστικόν έκείνον τόνον που μόνον αυτός ήξευρε να μου μεταβιβάζει... Μη φοβείσαι, αγαπητή μου...

τισταθώ εις τὸ πάθος που με παρέσυρε... Μετά μετὰ τὸν ἀνθρώπον, τὸν ὅποιον ἀγαπῶ... Δὲν θὰ μὲ ἐνοηθῆτε ποτέ!

II - ΑΙ ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Μόλις εἰσήλθεν ὁ Γιουντέξ εις τὸ γραφεῖον τοῦ Τζιμ Μίλτον, τὸν εὐφραταμένον με δύο ἐπιστολάς τὰς ὁποίας εἶχε λάβει...

Τὸς Χαχαμικὸν ὑψηλοτάτων ναυοργιστῶν τὸ ἀνάρησιν

Κάποτε ἕνας νοινδὸς φίλος μας, παρέδωκε γέμια, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε προσκαλέσει ἑμένα καὶ τὸν Χαχαμικόν...

ΕΠΙΣΤΟΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἐπρόκειν δ' ο. Κόμης; Ὁχι ἀκόμη, κυρία κόμισσα. Καὶ μετὰ τὴν σερβόντον αὐτῆς ἀπάντησιν...

Ἐν ἀπόγευμα ἐνθ' ἐκάθητο μελαγχολικῶς ὡς συνήθως καὶ παρηκολούθει τὸν μικρὸν υἱόν της...

Ἡ Ζακελίνα τὴν ἥρασαν ἐντροπίας καὶ ἀφοῦ τὴν ἤνοιξε με νευρικοτητα εἰδιάρσατε τὰ ἀφῶς...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἡ ΕΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ξάφνου... Τί σὰς συνέβη, κύριό μου, ξαφνίστηκα πρὸ ὄραμα μ' αὐτὴν τὴν λέξιν...

Κι' ἐνὰ ἄλλο: Πολλοὶ γράφουν, «εἶτα σὲ τὸ πάθερό μου, ἢ σὲ τὸν κόμο», ἢ «σὲ τὸν ξένο»...

Ὁρίστε τώρα! Ἀρχίζω να ἐξάγω καὶ γραμματικούς κανόνες σὰν καλὸς κάναθος διδάσκαλος...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

καλῶ εἰς εὐχαρησθῆσα γὰ μου στείλετε τὴν διευθύνσιν σας... Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν δὲν ἐπρόφρασαν να συμπεθεθοῦν τὸ ἔρμ. 67 φύλλον της...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

ΤΑ ΕΣΤΗΛΙΑ ΤΟΥ 1920

Μάριος Σίλλερ, Παίδι της Ἐρήμου, Ὁρφεύς, Μαραμένο Ἐλατο, Ὑποκόμη της Βραζελώνης.

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

ΤΑ ΕΣΤΗΛΙΑ ΤΟΥ 1920

Μάριος Σίλλερ, Παίδι της Ἐρήμου, Ὁρφεύς, Μαραμένο Ἐλατο, Ὑποκόμη της Βραζελώνης.

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

ΤΗΝ 25 ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ ΤΩΝ 300.000.000

ΘΑ ΚΛΗΡΩΘΟΥΝ: 8000 ὁμολογιαὶ εἰς τὸ ἔρτιον με κέρδος 100 δραχμῶν ἐκίστη Δρ. 800.000

20 ὁμολογιαὶ με κέρδος 10.000 Δρ. ἐκίστη » 200.000

4 » » 25.000 » » 100.000

2 » » 100.000 » » 200.000

1 » » » ΕΝΟΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ » 1.000.000

ΟΛΙΚΑ ΚΕΡΔΗ ΠΡΩΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ » 2.300.000

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης ἠτοίμασε ἑαυτὴν τὸν ἑσπέρου ἑνὸς ἡμέρας ἐπισημοῦ...

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Περδίκω μ' π'λί μ' Μ' δέ στάλιεγα γιώ, ούρη καψαρή, πώς ούλου κ' κιά τρώς κ' κ' κ' κ' μαρ- τ' ρά; Φάι κ' κ' κ' κ' ψύ- χα άγκενάρες, κακουμύ- ρα, νά ιδή; τ' ν' ύειά σ'.

δαύτα; Μ' δέν τούηξηρα νά γχιζιρούο ξ' πόλ- τους κ' ξιζάρκουτους, σά ρεμάλ' σά πέρα, γιά νά σ' κόμω Ισένα του χατ' ρ'!

— Βλοητής ού Θεός, μ' λείει σόν τόν βρη- κα — Τού ξέρου, τ' λείου. Μόνε άλλου τίποτα έχ'ς νά μ' πής;

— Άφε ν' άμαρτιών θέλεις νά σου δώσω, τέκνον μου;

— Κ' ίλλι ν' νά μωδ' ις άφεσ' άπ' τού στρατό. Μπουρείς;

— Νά πās στό λογαγό σου, νά στήν δώκη.

— Καλά κ' οί χριτάτ' μ' φώτ' σεις κ' σύ, τ' άπουρίνουμ'. Τουλάιστον άφσ' άπ' τ' ν' Περ- δίκω μ' δέν μπουρείς νά μ' δώκ'ς;

— Πώς ειπες, τέκνον μου; Δέν άκουσα.

— Εβούλουσι τού φτί σ' ν' άκούσ'ς. Δέν γέ- νει κανά κουλάι, ειπα, νά ξιφουρτουθού αυ- τίν' τ' γχιόσσι π' θέλ' νά μ' φουρτουθί στου σβέρο μ' γιά γ' νάικα;

— Ούς ο Θεός συνέξευσε, άνθρωπος μ'ή χω- ριζέτω, μ' λείει.

— Μ' ίσού δέν είσι άνθρουπος, παππās είσι κ' άμαρτία δέν έχ'ς. Δέν είδεις, ούδ' εύλους ού κόσμους θά πάρ' τώρα άμνηστεια κ' γώ μα- ναχά θά νάειμ' Ισόβια κατοδικασμένους σ' μνησ' εία; Γιατί κ' γιά νά τ' παντριφτου, βγάλ- του άπ' τού ού σ' τέτωια σακαφλιώ κα άποεινι.

Είδα κ' άπουείδα, δέν μπόρεια νίν τόν καταφέρου, τόν τραγουγέν'!

Τέλους, ά; είνι θά οί σκουρέσου κ' τούτ' τ' βουλά, τήρα όμως μ'ή άρχίης πάλε τά ίδια τ'ς σκουριμέν'ς, ούρη μερμηρία τ' διαόλ', γιατί θά σ' αλλάξου τουν Άγανία στου ξύλου κ' μάειδι θά μ' ματαίδη; σ'ά μάτια σ', άραχλη.

Ταύτα κ' μένου Μήτρους Κουρ' νόγαλοις

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Ελήφθησαν πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὸν προ- κηρυχθέντα διαγωνισμόν τὰ «Τραγουδία τῆς Πρωτομαγιάς» τῶν δίδων Δομνίκης Ζιᾶδῆ (σὰς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὰ θεράμ' σας λόγια ἀκριβῶς, ἐπειδὴ εἶπε πολὺ παληῶ αὐτὸ τὸ ζή- τημα καὶ ἔχει γίνῃ κατ' ἀρχοῦς του ἀπὸ τὰ πε- ριοδικὰ καὶ τὰς ἐπιμερίδας, ἔαρινα ὅτι δέν εἶε ἀρκετὸ ἐδιαφέρον γιὰ ν' ἀπασχολήσῃ τὴν «Σφαῖραν» ἀργότερα ὅταν ἔλθῃ ὑπὸ συ- ζήτησιν εἰς τὴν Βουλὴν ἢ πρότασις τοῦ κ. Μπα- οιά καὶ καταστῆ «φλέγον» ἐκ νέου, βεβαίως τότε θά τὸ ἀνακινήσω εἰς τὸ μεταξὺ ὁμῶς, γιὰτὶ δέν λαμβάνετε μέρος, σεις καὶ οἱ φίλοι σας, εἰς τὸ ἄλλο δημοψήφισμα;), Κατίνας Κο- ρυλ. (σὺμφωνοί), Στεφανίας Γ. Πλέσσα (ἦτον ἀναμνηστικῆς τὸ ἐξοπνότερον), Β. Ἰορῆνα Ἀρ. Τσιρώνη «Τοξότου ἔρωτος» καὶ Rose Rosier.

Εἶμαι ὑποχρεωμένος μὲ λύπην μου ν' ἀπο- κλείσω τῆς συμμετοχῆς τὰ ποιήματα τῶν κ. κ. Φειδερίκου Φαρνιέ, διότι ὁ διαγωνισμὸς εἶνε ἀσθητικῶς φιλολογικὸς, καὶ Τάκη Μανροκεφ. διότι ὑπερβαίνει τοῦ ὁρισθέντος στίχους καὶ εἶνε φωνικὴν νά ἐγερωθῶν παράπονα ἐκ μέρους τῶν ἄλλων μετεχόντων.

Τ' ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ θά δημο- σιευθοῦν εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ο Ἀρχισυντάκτης

Ο Χαχαμικός εἰς τὴν ἔκτην σελίδα.

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΥ

Οἱ φουρνάρειοι ἔκαμν 'αὶ πάλι ἀπεργία ἰ παρὰ λίγο ὄλοι μας σά μέ αμε ιηστεια. Ἡ τσέλης τους νάνε καλά πού πρέπει νά γεμίση, καὶ γιά τὸν κόσμω τὸν φτωχὸ φούργος ἄς μ'ήν καπνίση.

Καὶ ἡ σελήνη ἔκλειψιν ἔπαθε πρὸς ἔβδωμάδος κ' ἔθεωρήθη ὡς οἰωνὸς ἡμέρας ἀποφράδος. Ἐδόθη ὁμῶς σὸ γε, ονὸς καὶ ἄλλη ἔρημ' εἶα ὅτι ἡ σελήνη δηλαδὴ εἶχε κ' αὐτὴ ἀπεργία.

Οἱ κύριοι σοσιαλισταὶ μὲ τὴν πρωτομαγία τους γιά μιὰ ἡμέρα ἀφήσανε στή μέση τὴ δουλειά τους κ' ἐψήφισαν αἰτήματα ὡς εἶδος ἀτραξιὸν ζητοῦντες αὐξήσιν μισθοῦ καὶ αὐξήσιν πρωτομαγιῶν.

Τὸ κυνήγι μᾶς ἔλειψε ἐπίση, τ' ἀπηγόρευσε ὁ Παπαιοκονόμου εὐτυχῶς ὁμῶς μπουρείς νά χτυπήσῃς ἄλλου ἰ τους κυνήγι τοῦ δρόμου.

Π. Ναλέος

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν νεοπλουτῶν

Θ Λ Ι Ψ Ι Σ

Μὲ ερ μοι ἀήθιοι

Ἐσπλαγνίσου μαι τὸ διησιζέες κοράσιόν σου καὶ ἔλα νά μ' ἐπάροισ τανάπολην εἰς τὸ ὄ- ρεόν πατρί; μου Μενύδιον καθότη ποσῶς ἐν- νταγηνιτὸ πλέων εἰς ἐτούθω τὸ πλοηραθίνα τὸ ὄπηον ἡμῶβροη τὸ σεκότη μου, κ' ἐ- φούρκοσαι σὶν ἄσκη τὸ σπλὴν μου ἀπὸ τὸ χλί- ψι εἰκα ὄπου δέν βρέζκο μ'ήαν καλὴ νεκοκερά νά κοβηνιτισομαι δητὶ τὸ ὄσπίτηόν μωσ πὸς πλέων τὰ ρούχα μ' ἄνεφ ἄλκοσίβα πὸς ματίζον- ται τὰ τσουρέπη, μόνε ἡπαγένης εἰς τὸ Σά- πτηον σου χρέ, οση περὶ ντουαλέται, ὑπαγαίνεσ ἦς τὸ ὑπερηχάτον ὄλες τὸ νου τους εἰς τὸ κε- χρίον τὸν ἔχουε καὶ εἰς τῶν ἔρο- ντα, σῶμπος δέν ἡξέρουσι πὸς ὄτη ὁ αἰρωνας ἄμαρτιῆα τοῦ κοσμου ἦνε κ' αὶ δαὶ γλέποννε τὴ στραβο- μάρα τους ὄπου δέν σκαμπάζουνε μ'είδε ἕνα χροάφη νά ὄλωσουνε.

Ἀντήον σας μαδάμ-Γαρμεφούλα

Τὴν 25ην Ἀπριλίου λήγουν αἱ ἐγγραφαὶ Ὁ- ἰ καθυστεροῦντες θά ἀγοράσουν τὸς ὀμο- λογίας τῶν ὑπερηχημένας

Δ- ἰσταγομοὶ δέν ἐπιτρέπονται πρὸ τὸσον θε- τικῶν κερδῶν.

Ἀ- ἰλλη εὐκαιρία δέν θά παρουσιασθῇ.

Ν- ἰ τοποθετήσῃτε τὰ χεῖματά σας τὸσον εὐνοϊκῶ.

Ἐ- ἰ κτὸς τοῦ τόκου 5000 καὶ δῶρον 5000 κατὰ τὴν ἐξὸ γλησιν.

Ἰ- ἰτε παῖδες Ἑλλήνων.

Ὁ- ἰ τυχερὸς τοῦ ἔτους ἐξοπνᾶκατομυριοῦχος.

Ν- ἰ ἡ τύχη περνᾶ.

ΠΑΡΕΣΤΗΓΗΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΦΩΡΟΛΟΓΙΑΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Τὸ Γκαρσόνι. — Τώρα πρέπει ν' αὐ- ξηθοῦν τὰ πουρμπουέρ, κύριε, γιατί, βλέ- πετε, θά φορολογήσουν ὄλα τὰ γκαρσόνια.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ἦγουν, ὀμίλιας ἐπίκαρροι

Ἐπιπλήκτω ματωδῶς Πόμιον τὸν σιναδελφόν τῆς «Σπαιρός», τὸ ὄποτον ἔγραψε κατενανδίων τοῦ γάμου ἀνεπ τὴν ἀδειά μου. Καὶ γάρ ἐμαπτοῦ γ'ρονδοπαλλη, ἄρου ὀιδος καὶ τοιττοῖταμένου καὶ πολλὰ παθόνδδ; ἐν τῇ ἀνυπανδρείῃ ἐπιποθῶ κατεπειγόνδδς ἐμβεῖν ἐν γάμου κοινωνίᾳ

καὶ ὀρχήσασθαι τοῦ Ἡσοῖα τὸν χορὸν κοινῶς κορσιλαμένιν καὶ στέφανον βαλεῖν ἔσθω καὶ ἐξ ἀκανθῶν καθότι ὡς ἀνέγνωξα τὴν προτεραιαν διαλε, βάνουσα ἡ ἔφημερῃ ἀπαξάπας νύμφος ἀνύμφεπτος ἀνήρ οὐκ μ'ήν ἄλλά καὶ παντοία δεσποινῆ, γερονδοκοράσιον, κῆρ ἡ ζωγδοχῆρ, μῆ κάμαντες ἰδουαδικῶς συζυγίαν ἀναγκασθῆσονται πληροῦν φορολογίαν τὸ ὄποτον διὸ καὶ ἔγωγε γοῦν αἰ, ὠ νυμφάδα μὲ τὸ κερῖον.

Ο Ἀγαθᾶγγελος

Τοῦ Βλάμη τὰ καμῶματα ΑΠΟ ΤΑ ΙΔΙΑ!

Δούλεψε πάλε πίσω καρπαζά πού πήγε κα- λινός, ρε Μανιώ μεγαλοιδεάτισσα— μ' ἔκαψε τὸ ὄραϊον σου κακούρα! Κάλους ἔβγαλαν τὰ χέ- ρια μου ἀπὸ τῆς φάπες πού τοῦσκασα ἔκεινοθ τοῦ ἀλειτογγητου, καὶ τὸ κεφάλι του ὀχτώ βο' ἔες ἔκανε καράμπολα μὲ τὸν τοῖχο. Ἐγώ, μὲ ξέ, εἰς, ρε κλειδοκατόμισσα τῆς καρτίδς μου, μουμουρῆς γιά τὸν κανῆ, σὶν ἔρχεται ὁμῶς ὁ ἕνας κ' ὁ ἄλλος τρικκέρης καὶ σου γέγονται τσά- μικός ταμπάκος στό ρῶθωνα, μπουρείς νά μ'ήν τους περιποιηθῆς; Ἐτσι καὶ τὴν προάλλη... Τῶχαμ στήση, κατὰ τὸ συνηθῶς, τρεῖς τρο- γύρω, ἐγώ, ὁ Γιάκουμος, κ' ὁ Μίχος τῆς χαρ- τορίχτρας τ' ἦη Παντελέμωνα—καὶ φέρε μ'ας τσιράκια γιά μεζε, καὶ πιάσε μ'ας ἄπ' τὸ γιο- ματόρι, κάπ' ἔλα, σαμπουέρι καὶ τὰ ἔλσις, τὰ ξέρες, ρε χρυσορρήμονη, πὸς τὰ κίωω γὼ τὰ γλέντια μου... Μερακλαντάν καὶ τὰ συνώ- νημα! Σου κουβεντιάζω ὀμμορφα; Τῶχα πά- ρει, πού λές, εἰς τὸ διαπασῶν τὸ περαιώτικο: Ἐγὼ γιά σένας ἔφαγα βραστό καὶ καπαμᾶ ἄ ἄ χ τὸν δρι...

Κι' ἀπάνω στό γύρισμα πού ἔσταξ' ἡ μέγκλα σὶν καντιοζάχαρη, νά σου κ' ἐπενβαινε ἕνας ἄπ' τὴν ἄλλη παρῆα νά πάρη τὴ μπουρνοβα- λιά Ἐ ρέ, κόλαση μὲ τὰ ἔφρα καζάνα, ὄλη μέσα σ'ὸ στήθο μου ἔβραξε κείνη τὴ στιγμή.

— Γιατί μου διακόβεις τὸ ἄζμα, ρε γεννάδα; τοῦ κάνω.

Ἦτανε μεθυσμενάκι τὸ παιδί κ' ἦθελε κ' αὐτὸ νά πῆ τὸν πόνο του.

— Ρέ σὺ, τὸν ματαλέω, δέν τὸ ξέρεις, ρε ἀμ- πεφιλόσοφε, πὸς ὄντες τραγουδάω ἐγώ, ὄλη ἡ πλάση λουφάει κα! μ' ἄφουγκράζεται;

Τὰ χρειάστηκε κ' ἄρχισε νά στρίβη λόγια.

Δεντῶ κα ἐπέλιτῆδες, λείει.

Τί σέκων ἔχει αὐτὸ, σά μου στραπατσόρισε μέ- να τὸ γούστο — νομίζω; Κουβέντα μὲ τὴ κουβέντα ἀρπαζόμασιε, κ' ἔλαβε τὸν πῶτο χάστουκο συ- στημένο. Κάνει ν' ἀνταπε- ξέρῃ, τοῦ γίγνομαι σ' ἄ γερά καὶ, τέλος νά μ'ή σ' ἄ πολυλογάω, τὸν ἔκανα σα- βόρε, καὶ μὲ τὸ ἔξπρε τὸν ἔστειλα στήν Πολυ- κλινική. Ἀλλά!

Ο Βλάμης

ΓΝΩΜΙΚΟΝ

Ὅταν κανεῖς σὰς προσφέρῃ μιαν πραγματι- κὴν ἐκδούλευσιν, νά τὴν δέχεσθε πάντοτε δι- ὀτι, ἐπὶ τέλους, ἀπὸ σὰς ἐξαρτάται νά μ'ή τὴν ἀποδώσετε ποτέ.

Συμπέρασμα: Εἰς τὴν ζωὴν πρέπει νά ξεύρη κανεῖς νά ξεχῆ.